Ч. 131. Середа 26 (13) червня 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата
у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

(Голоси праси про престольну промову. — Події в полудневій Франциї).

Престольна промова в кождій конституцийній державі перестає бути проявом особистих поглядів Корони, а єсть виробом цїлого правительства, якій Корона дає свою апробату, відчитуючи ту декларацию заступникам народа. Так отже ж і з теперішної промови при отвореню нової каденциї державної ради можна вносити на курс полїтики правительства так у внутрішних, як і заграничних, господарских як і полїтичних справах. Як престольна промова стрінула ся у всїх народів Австриї з великим признанем, так на Угорщинї збурила богато злої крови. І то зрозуміле, коли зважимо, що Корона висказала ся з великою рішучостию про дальше відношенє обох половин монархії, яке в ніякий спосіб і на ніякім поли не повинно загрожувати праґматичній санкциї. Budapesti Hirlap прибічний орґан Кошута, називає прямо несподіванкою таку енунциацию Корони, коли відомо, що цїлий угорский нарід, як і правительство, вийшовши з партиї независимости, не хотять цлової спільности, а тілько трактату і не дальше як по рік 1917, а не для будучих поколїнь. Budapesti Hirlap витикає яко полїтичну похибку, що в престольній промові злучено економічні квестиї з практикою, яка говорить про зовсім инші справи, а те може тілько довести до нових спорів, однак ніяк не відведе мадярский нарід від нестримного змаганя до цїлковитої економічної самостійности. Також і другі мадярскі дневники — загалом вся мадярска праса виступила з острими нападами против престольної промови, а навіть сам міністер торговлї Кошут в клюбі независимців застеріг ся против увіковічнюваня австро-угорскої спільности. Передвчера був угорский президент міністрів др. Векерле у Видни і конферував з міністрами др. Беком, др. Коритовским, і відтак з п. Міністром Еренталем, так, що пішла чутка, що єго відвідини дотичили саме престольної промови. Однако півофицияльно заперечено тому, поясняючи, що цїлию подорожи угорского премієра були справи угоди, які при теперішних спільних нарадах поступають успішно наперед.

Супротив тих мадярских нападий віденьска праса застерігає ся енерґічно, виводячи, що коли Корона з Мадярами зносить ся, чи дає їм навіть полїтичні уступки, то в Австриї уважають то яко справу личного відношеня між угорским королем а народом і нїкому на гадку не прийде закладати против того які протести чи застереженя. Так само нехайже Мадяри позволять щоби австрийский цїсар промовляв до своїх народів без вмішуваня мадярских шовіністів. Супротив австрийских народів вільно правительству і Коронї висказати бажаня єдности і ненарушимости праґматики навіть тоді, коли би вже тої єдности і зовсїм не було, а так само вільно Мадярам не признавати єї, або ограничити тілько до 1917 року, або і цїлком знести, але не вільно вмішувати ся їм у австрийску внутрішну справу, якою єсть престольна промова, звернена до членів австрийского парляменту.

Попри те німецка праса заміщує просторі коментарі, а навіть поодинокі голоси визначнійших парляментаристів з означенем вражінь, виглядів і надій, які викликала престольна промова. Годі реєструвати нам ті всї голоси, а зазначимо тілько, що так само і ческа праса присьвячує престольній промові особливу увагу, підносячи єю обставину, що она затратила свою формалїстичну цїху, а з енерґічною ядерностию порушила всї найжизненїйші справи держави. Се зазначили передовсім Narodni Listy.

Польска праса ріжних відтїнків піднесла моменти з богатої змістом престоляної промови.

„Станьте против неприятеля з руками в кишенях, із раменами зложеними на грудях

Жите — хвиля.

(З російского — К. А. Ковальского).

(То оповідане з російско-японьскої війни малює жите російских офіцирів і вояків, що проводили довгі днї і ночи за окопами в часї зими, коли обі величезні армії стояли напротив себе над рікою Шахе).

I.

Капітан ґвардиї Шелоньский дістав ся з хорошої надневскої столиці на манджурскі окопи.

Капітан розмавляє з монахом, що супроводить поготівлє Червоного Хреста. Монах оповідає, як минувшої ночи ішов з охотниками на чати в загадочну „долину смерти", що ділила російскі і японьскі окопи. Охотники, наткнувшись на вистріли японьскої передної сторожи, згубили дорогу в пітьмі ночи, „подібної до великої пустої церкви" і подаючись назад, наткнулись знов на огонь російских карабінів. Один з них упав труном від кулї власних земляків.

— Всьо в руках Всевишного! — шептав монах в білим восковим лицем, між тим як Шелоньский ходив нервово в своїй підземній норі, ступаючи на чотири кроки широко.

— Щож ви, отче, приготовлюєте мене на смерть? Ось ми з поручником Ахтаровом були вчера дійстно трупами, бо попили ся од нестями.

— Зле, зле, пане капітане. Не дбаєсе о спасениє...

Монах вийшов, а капітан кинув ся на тапчан і лежав, роздумуючи о тій страшній довгій і безладній війні, о тільких безглуздих жертвах.

— Григорий! — кличе ордиианса — ти боїш ся смерти?

— Бою ся — відповідає віспоматий, косоокий вояк. — Волїю чистити тут чоботи, як піти в ряди... там тяжко... Лише гляди, а вже тобі смерть!

Капітан переглядає відтак рожевий лист одержаний із Швайцариї від княжни Ірини, пахнучий ще фіялками. Бідолашна, лїчить ся на сухоти і пише, що в Женеві читала ґазети з описом страховищ манджурскої війни. І капітан пригадує собі віллю в Павловску і гнучку стать Ірини, як деклямувала стихи Едґара Пое...

Ординанс будить капітана. Час вже їти на „новгородский" горбок, з котрого треба приглядати ся, як будуть стріляти до японьский окопів сьвіжо прислані з Петербурга великі армати.

II.

Капітан Шелоньский в грубім кожусї, подібний радше до купця сибірского, як до офіцира, входить поволи на горбок. Великаньска підмукденьска рівнина розпростирає ся перед ним немов безнадійна пустиня, що гине в далекій мраці... Близше видко хрести над могилами погибших.

Горбок, подібний до величезних сходів, звужував ся чим раз більше. Цїлі ряди лїпянок з глини стояли на тих сходах; денеде горіли ватри, гуртки вояків чистили оружиє, рубали дрова, гуторили рівним і спокійним голосом, не звертали майже уваги на офіцирів: атже то не Невский проспект, лише царство смерти. На головах вояків сторчали чорні „папахи", подібні до побуреного, косматого волося. Черти їх лиць, овіяних морозним вітром і осмалених на сонци, темних, порепаних, згрубілих, видавали ся сурові і немовби з каменя риті; погляд їх очий навикших глядїти в нічний простір, був тяжкий і неподвижний. Манджурский осел, привязаний десь коло землянки, голосио ричав.

В однім місци капітан Шелоньский бачить вояка, призначеного до вивідуючої патрулї як голосно молить ся, немовби перед смертию; в иншім місци стрічає охотників, що грають на скрипці і понуро танцюють, а їх ноги глухо дуднять на замерзлій земли. Ті також мають рушити на дальші розслїди.

III.

Вкінци капітан Шелоньский дійшов до окопів, окружаючих сам вершок горбка і опинив ся побіч гуртка офіцирів артилериї. Румяний підполковник говорив голосно до полевого телефону, кермуючи наставлюванем віддалених армат, уміщених десь за рікою Шахе.

—Так, так!.. о один степень на північ, бо перелїтає о триста сяжнів за далеко... Уявляю собі, як заворушать ся ті японьскі малпи на

Не дайте ся спровокувати, не будьте стороною зачіпаючою. Тілько тоді, як нас заатакують, дамо гідну відповідь“. Отсе була пароля, яку дав винороба Марселїн Альберт, розстаючи ся із ними на вістку, що єго мають арештувати. І ось до конфлїкту із орґанами уряду вже прийшло. Потекла кров, закипіли пристрасти і через вино опинила ся Франция в ситуациї, в якій не була ще від 1871-ого року. Пять департаментів, цїла полуднева Франция з'єдинила ся до боротьби з урядом. Заходи правительства, щоби заворушеня виноробів залагодити через ухвалу постанов против фабрикантів штучного вина не повели ся відразу. Они й не могли повести ся, бо одна якась відорвана а дрібна постанова не годна заспокоїти заворушень, які незвичайно скомплїкували ся, а корінєм своїм держать ся неприґожих громадяньских відносин. До того прилучило ся ще й те, що париска палата депутованих має не тілько одних послів із полудневої Франциї, але і з північної. Всякий законопроєкт правительства, що мав захистити продукцию природного вина, мусів зустрінути ся із опозициєю послів півночи Франциї, які заступають інтереси тамошних фабрикантів цукру. Оттак хотїло правительство наложити оплату в квоті 65 франків від 100 кільоґрамів цукру призначеного до цукрованя вина, щоби таким робом спинити підроблюванє вина. У відповідь на те заявили північні цукроварники, що коли палата ухвалить підвисшенє податку від цукру, то нехай признасть їм зменшенє загального податку від цукрової консумциї із 25 фр. на 23 франки. Против сего знов виступив мінїстер скарбу Кайльо з обчисленєм, що при тім стратив би державний скарб річно майже 50 мілїонів. Палата той протест мінїстерский увзглядна, але проєкт правительства відкинула, підвисшуючи податок лише на 45 фр. Таким робом викликано невдоволенє півночи, а полудня зовсїм не вдоволено.

По тім хопив ся кабінет Клемансо за відомі вже репресиї против Полудня, одержавши в тій справі вповні вільну руку від посольскої палати. Тількож позицию кабінету ослабили вже від разу домисли, що в єго нїдрі нема згоди що-до поведеня против виноробів. Помічник секретаря стану в мінїстерстві справ внутрішних, Альберт Сарро зложив свій уряд, бо не міг перебрати на себе одвічальности за зарядженя кабінету, будучи послом саме з Нарбони. Вправдї він заявив, що буде й на будуче попирати Клемансо, вправдї стало відомим, що єго резиґнацию спонукали мотиви приватної натури а іменно те, що через єго становище не міг дневник Саррової родини „Depeche de Touluse“ виступати різко против правительства, а через те став упадати матеріяльно — то все таки загал мав вражінє, що між заступниками правительства нема солїдарности. Але й самі зарядженя Клемансо не осягнули бажаної цїли. Коли уряд думав, що арештуючи опозицийних мерів і членів комітету в Аржелїєр, позбавить рух єго провідників, то показуєть ся, що на місце арештованих вступають нові неменше запальні аґітатори, а в Альжеріер повстав новий комітет під предсїдательством Марті, що єсть довіренником Альберта, який в супереч першим депешам і досї укриває ся перед орґанами уряду. Нинї дійшло вже до того, що винороби і не потребують вже проводу, виступаючи кождий про себе против уряду.

В Нарбонї, Монпельє, Перпіньян і по других містах прийшло до острих конфлїктів між населенєм а представниками уряду, при яких вийшло на яву ще й те, що французскі офіцияльні комунїкати так довго затемнювали упадок дисциплїни в французскій армії, який дійшов до того, що підполковник 139 полку піхоти, почувши, що єго вояки стріляли до народу, зложив шаржу і перед вояками кинув свої відзнаки до землї!.. Із Аґд (Agde) (в департаменті Herault) вимашерували оногди по вечірнім приказі дві компанії 17 полку піхоти, що були приміщені в старих касарнях, до монастиря de la Nativite, де були инші компанії і приневолили їх до спільного походу. Тих шість узброєних компаній разом із пяти сотками манїфестантів виломили брами нових касарень і приневолили їх залогу, яка вже лежала в ліжку, вибирати ся разом в похід до Нарбони, щоби виступити против кірасиєрів, які масакрують народ. Богато вояків в нових касарнях було нездецидованих і одні з них повтїкали, а другі погибли від куль зревольтованих вояків. Відтак розвалено браму до маґазину амуниції та забрано відси острі набої по 200 на кождого вояка. Їхнє роз'яренє було так велике, що убили президента депутациї муніципальної, який звивав їх до повороту, обіцюючи дарованє вини. Против зревольтованих компаній 17 пп., що машерують із Аґд, вислано 81 полк п. До стрічи прийшло у 6-ти кільометровім віддаленю від Безіер. 81-ий полк — як доносять нинїшні ранїшні депеші, — вирушив на зревольтованих з настромленими баґнетами немов до атаку, а на се відповіли они слїпою сальвою. По тім 81-ий полк уступив... Француcкі вояки, видно, не думають стріляти у товаришів зброї.

По засїданю кабінетової наради, на якій обговорено останні події, відповів Клемансо одному журналїстови, який єго інтервював, що закид неначе би він хотів відсунути дебату в справі полуднево-французских заворушень, не має ніякої основи. Він заявив, що як раз в хвили, в якій взяв ся за здавленє бунту, мусить знати, чи палата має до него довірє, що він приверне супокій, чи може схоче поручити ту задачу кому другому. Палата буде мати нагоду заявити ся або за здавленєм несупокоїв або за відкликанєм войска. Він як керманич правительства лад завести мусить. Вкінци додав мінїстер, що ситуация в Нарбонї поліпшила ся, бо зібрані там винороби, почувши про конфлїкти вернули швидко до своїх сіл. Правительство зарядило всї средства обережности, щоби похорон жертв розрухів відбув ся супокійно. Войско окружить кондукт похоронний і запобіжить всїм подіям.

своїм „двогорбнім“ вершку, коли дістануть кулю з нашої армати! Як ся маєш Шельоньский?

— От так собі...

— От коби то так пійти тепер на снїданє до Кубата, або до тої ma chere, котра мала на острові грецку вільлю, памятаєш? На дорозї до Pointy.

Шелоньский післав в души підполковника до чорта з єго ma chere і приглядав ся, як здалека рикнула росийска армата, як величезна невидима куля роздерла небо по половинї, мало не зачіпляючи сонця і полетіла до ворогів. Там де упала роздав ся глухий удар і показав ся дим.

—Але Японцї нїчого не роблять собі з того— крикнув блїдий, виголений як актор, молодець, офіцир артилерії, що дивив ся в дальновид.

—Близше на триста сяжнїв! Крикнув до телефону підполковник.

Тимчасом молодий офіцир почав оповідати якусь поагну історию про сестру милосердия з третого корпуса.

З правої сторони бачить капітан Шелонский „Путилївский горбок“, получений з „новгородским“ невеликою передолиною. „Путилївский“ був повний людий, що становили великий муравельник. Від сторони ворога був він поораний окопами, вовчими ямами, окружений кільчастими дротами, дротами телефонів і телеґрафів. На лїво здіймав ся понурий гірский хребет, на котрім блищали снїги. Цїлий овид окружала ломана лїнія японьских окопів, а в серединї їх здіймав ся „двогорбний“ хребет. Цїлий же видний постір між росийскими а японьскими горбками, цїла долина вигнута як чаша, була немовби поорана плугами, або великими гірскими потоками. Низькі стовпцї кільчастих плотів, овинені дротами, подібні до угорів; темні отвори вовчих ям зі стромлячими в них острими палями, немов би ждучі на добичу; злегка поорані пояси підземних мін; повикручувані чорні рови з сїрими боками з усипаної землї, окопи, земні заслони — всьо то мало якусь страшну послїдовність і здавало ся бути витвореним зусилями хитрого і немилосердного людского розуму. Денеде видко було сїрі дими. Ровами ішли люди, подібні до карликів в чорних папахах; здавало ся, що то повзають хробаки. Зимні, скісні проміні сонця падали на ту долину смерти, котра якось дивно мінила ся, в потоках сьвітла, повного морозних, диментових відблесків...

Офіцири артилерії довго мірили простір, аби поцїлити з армат до японьских окопів, телефонуючи заєдно, аби дула армат наставлено чим раз відповіднїйше до простору. Однако кулї не могли поцїлити в Японців, не долїтаючи або перелїтаючи через їх окопи на 100 або 150 сяжнїв. Підполковник попав в лють.

А капітан Шелонский глядів на єго румяне лице, випещене, на єго вимащений помадою вус, на єго очи з голубим блеском; глядів також на гордо спокійного, виголеного, як актор, молодого офіцира; глядів на рівнодушні, знуджені лиця вояків, опертих о грудницї окопів мов звичайних видців; глядів на якогось сьмільчака, що з холодною кровію розвішував мокрі сорочки, червоні, зелені, голубі; глядів і думав, що в житю тих людий лежить сильна і студена тревога, що над ними повисла, як страшний меч безнастанна небезпечність, але що они не здають собі з того справи, бо подібні до глухих і слїпих і з рівнодушним споковм шлють тим далеким иншим людям страшну погрозу смерти...

Коли котрийсь з офіцирів згадав, що в сусїдім Мукденї пють шампана, шкода, що без... пань, тодї капітан Шелонский побачив посеред вояків чийсь зір, повний здавленого докору і рівночасно глуму.

Підполковник весело крикнув і засьміяв ся, коли вкінци росийска куля упала і вибухнула на „двогорбнім“ вершку серед японьских окопів...

(Конець буде).

Новинки.

Львів, дня 25-го червня 1907.

— **Впреосьв. епископ Константин Чехович** повернув до Перемишля по докінченю канонїчної візитациї сяніцкого деканата.

— **Вступні іспити** до першої і приготовляючої кляси на слїдуючий шкільний рік (1907/8) відбудуть ся в перемиській рускій ґімназиї дня 6 липня перед фериями, а 1 і 2 вересня по фериях. Зголошуватись треба бодай 3 дни передше і мати при собі: метрику хрещеня, шкільне сьвідоцтво (як ходить до школи) і сьвідоцтво щіпленої віспи. Приватні іспити з кляс висших відбудуть ся із за скорійшого закінченя шкільного року дня 29-го червня 1907 о годині 8-ій рано. Рівнож і при сїм іспиті мусять зголошеня випереджувати іспит. — *Дирекция.*

— **Перше конститууюче засїданє надзираючої ради тов. для розвою рускої штуки у Львові** відбуло ся дня 18 с. м. Предсїдателем ради вибрано Всч. о. Льва Сембратовича, архикатедрального вікария, заступником предсїдателя п. Евгена Турбацкого, артиста маляря, а секретарем ради п. Васпля Чуму, урядника тов. „Днїстер“.

Членами Ради суть: Впп. Василь Нагірний, директор „Народної Торговлі“, Альфред Будзиновский, ревідент ц. к. Намістництва, Всч. о. Николай Ґалянт, катехит, Іван Бачиньский, касиер тов. „Днїстер“, Антін Оприск, столяр, Теодор Гладкий, артист маляр, Яків Хомик, артист-маляр, Йосиф Делькевич, концес. будівничий, Василь Ґресяк, кравець.

— **Білети на ювилейний концерт** руского товариства педаґоґічного, який відбуде ся в салї „Народного Дому“ в суботу дня 29 с. м. о 7-ій годинї, продають ся: в книгарни Наукового тов. ім. Шевченка, в базари руского „Сокола“ і товаристві „Руска Бесїда“.

— **Союз молочарских спілок в Стрию**, взявши собі за задачу розвинути як найширшу акцию над піднесенем промислу молочарского серед нашого селяньства через орґанїзоване спілок молочарских, мусить заразом старатись о запевнене збуту масла продукованого спілками. В тій цїли заложено при союзї молочарскім в 1905 р. головний склад продажи і експорту масла в Стрию, а тепер дня 20 с. м. отворено другий склад (філїю) продажи масла у Львові в Ринку ч. 10 в домі тов. „Просьвіта“. Можна сподїватись, що наші громадяни львівскі, особливо панї, радо приймуть до відома сю новину, та бажаючи запевнити розвій селяньского промислу молочарского, будуть купувати масло в ново отворенім складї.

— **Нещастна пригода.** З Коломиї доносять: Іван Медведчук, служачий в фабрицї п. Туряньского, перевернув з неосторожности судину з кипячим плином, котрий в миг ока займив ся, а полумінь обхопила єго цїлого від стіп до голови. Нещастний вибіг на подвірє, призиваючи помочи, але аж по довшій хвили удало ся працюючим там робітникам придавити огонь на горіючім. Небезпечно попареного заоємотрили візвані два лїкарі, почім відвезено єго до шпиталя. Мала надія удержати єго при житю. Медведчук женатий і має троє дїтий.

— **Напад на коршму.** Дирекцию полїциї повідомлено в суботу рано, що в Тулиголовах коло Судової Вишнї убито коршмаряШалля, а єго жінку смертельно ранено кулями з револьвера. Полїция зарядила потрібні средства, аби допомогти до зловленя злочинця.

— **Троє небезпечних опришків** зловила оногди львівска полїция на горі Вулецкій. Суть то Франц Замастиньский, Розалїя Ґумкевич і Ів. Комендацкий, глядані вже від давного часу за численні крадежи полїциєю,

— **Бомба в семинариї.** В Камінци подільскім в VI. клясї місцевої семинариї духовної вибухнула оногди бомба. Бомба розірвала цїлковито печ, а з вікон повилїтали всї шиби.

— **Вибух ропи.** В Тустановичха як доносять з Борислава — в закопі Попелянка наткнено в глубинї 903 метрів на щелину з нафтовою ропою. Видатність від четверга досягає кількадесятьох кількох ваґонів денно. Вибух триває дальше безнастанно.

— **Утїк з вязниції** Михайло Дзївота, 19 лїтний хлопець, приналежний до Рави рускої, засуджений за крадіж на $1^1/_2$ року вязниції, дня 20 с. н. з роботи на поли карного заведеня в Станиславові. Нїгде доси не віднайшли хлопця.

Телеґрами.

Відень 25 червня. На нинїшнім засїданю палати, на основі реґуляміну буде переведений вибір президента палати, двох віцепрезидентів і 12 секретарів, в тім 2 Поляків і 1 Русина. Крім того постановлено число послів піднести на 15; з тих одно нове місце було би для ческих радикалів, одно для Нїмцїв і одно для социяльно-суспільних.

Відень 25 червня. Нема сумнїву, що на нинїшнім засїданю палати послів буде вибраний президентом палати др. Вайскірхнер. Однако на всякий случай, більшість, яку придбає, не буде надто велика.

Льондон 25 червня. В палатї послів, в дискусиї над предложенями правительства що до реформи палати льордів більша часть бесїдників з правительственної партиї годили ся з предложенями, лише деякі лїберальні посли піднесли, що ті реформи не досить радикальні.

Нарбон 25 вересня. Провідник виноробів, Альберт, заявив на тіснїйшім засїданю комітетів, що войско буде відкликане на случай, коли приклонники Альберта вернуть до супокою. — Принято резолюцию в напрямі дальшого веденя мирової борби аж до кризи дійшло длячого покинена. — Принято резолюцию в напрямі дальшого веденя мирової борби аж до меншости, і виповнене жадань продуцентів вина.

Аржелїєр 25 червня. Марк. Альберта принято тут з одушевленєм. Був він на засїданю членів комітету охорони інтересів виноробів і виголосив на однім потвірю промову до населеня.

Вильно 25 червня. Міский заряд з причини невигоди уміщеня таблиць з написами назв улиць, замовив нові з написами в язиках росийскім і польскім. Ґубернатор заборонив уміщати двоязикові таблиції.

НАДІСЛАНЕ.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1907 — після часу середно-европейского.

Примітка. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою. Нічна пора числить ся від 6. години вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40***, **2·31***, **8·55**, **1·30**, 5·50*, 7·25, 9·45, 5·25, 9·50*.
З Ряшева: 1·10.
З Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·16**, 5·40, 10·30*.
З Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·02**, 5·15, 10·12*.
З Черновець: **12·20***, 5·55*, 8·05, **2·25**, 3·55, 9·01*.
З Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·05.
Зі Станиславова: 8·05.
З Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
З Яворова: 8·22, 5·00.
З Самбора: 8·00, 10·30, 1·55, 9·20*.
З Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·50, 10·50*.
Зі Стрия, Тухлї: 3·51.
З Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·05***, **12·45***, 3·45*, **8·25**, 8·40, **2·45**, 6·15*, 7·20*, 11·00*.
До Ряшева: 4·05.
До Підволочиск (голов. дворець): 6·20, 10·45, **2·17**, 7·00*, 11·15*.
До Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·32**, 7·24*, 11·35*.
До Черновець: **2·51***, 6·10, 9·20, **1·55**, 10·40*.
До Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·30*.
До Рави, Сокаля: 6·12, 7·10*.
До Яворова: 6·58, 6·30*.
До Самбора: 6·00, 9·05, 4·30, 10·51*.
До Коломиї і Жидачева: 2·35.
До Перемишля, Хирова: 4·05.
До Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·26, 6·25*.
До Белзця: 11·05.
До Станиславова, Чорткова, Гусятина: 5·50.

Поїзди льокальні.

До Львова:

З Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 3·25, 5·30 по полуд. і 8·20 вечер; (від 5 мая до 29 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята) 1·46 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в недїлї і рим. кат. сьвята) 10·05 перед полуд.; (від 5 мая до 31 мая, від 1 до 29 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 9·55 вечер.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 26 мая до 15 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята 9.40 вечер.

З Любіня від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята 11·50 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 5 мая до 29 вересня, 2·28, 3·45, 5·45 по полудни; від 5 мая до 29 вересня в недїлї і рим. сьвята 12·41 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в недїлї і рим. сьвята) 9·05 рано; (від 5 до 31 мая і від 1 до 29 вересня в недїлї і рим. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 8·34 вечер.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що недїлї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·45 перед полуднем (від 26 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята).

До Любіня 2·10 по полудни (від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).